

KONINKLIJKE ACADEMIE
VOOR GENEESKUNDE VAN BELGIË

Paleis der Academiën
HERTOGSSTRAAT 1 – 1000 BRUSSEL
Tel. 02/550 23 00 Fax 02/550 23 13
E-mail: academiegeneeskunde@vlaanderen.be
Website: www.academiegeneeskunde.be

ADVIES

betreffende de beoefening van en de opleiding in de osteopathie*

Het begrip osteopathie dekt uiteenlopende praktijken die worden beschreven en onderzocht in het uitvoerige inleidende document dat bij dit advies is gevoegd.

Vooraleer een standpunt in te nemen met betrekking tot het opgeworpen probleem, is het onontbeerlijk dat de bevoegde overheden, de faculteiten geneeskunde, de beroepsorganisaties en personen die verantwoordelijk zijn voor de uitoefening van de geneeskunst, deze praktijk duidelijk definiëren.

De Koninklijke Academiën voor Geneeskunde van België zijn er op grond van haar wettelijke opdracht toe gehouden te waken over de kwaliteit van de gezondheidszorg, waarbij rekening moet worden gehouden met de gepastheid en de doeltreffendheid van de medische praktijk.

Geen enkele van de theorieën over de historische osteopathie of over de in het kader van de "holistische geneeskunde" geactualiseerde osteopathie wordt tot op heden ondersteund door bewijzen, vastgesteld op basis van de wetenschappelijke methode. Tot slot ontbreekt eveneens een wetenschappelijk geloofwaardige fysiologische verklaring.

Bepaalde studies tonen doeltreffendheid van osteopathische manipulaties aan bij de behandeling van dorsale en lumbale pijn, voor zoverre deze geen verband houdt met discale hernia's, met osteoporose, met infecties of met neoplastische ziekten. Bij deze indicatie is de doeltreffendheid van osteopathie niet groter dan die van andere behandelingen met evenwel het voordeel dat het verbruik van ontstekingswerende middelen vermindert, en dat bij de patiënten een duidelijke tevredenheid wordt bekomen. Het beoefenen ervan mag de patiënten evenwel de gevestigde klassieke diagnostische procedures en therapeutische middelen niet ontzeggen.

De osteopathie gaat echter veel verder dan dat.

De Academiën uiten derhalve sterk voorbehoud met betrekking tot deze praktijk, en bij gebreke van een goede rechtvaardiging kunnen ze aan de overheden, verantwoordelijk voor het onderwijs en voor de volksgezondheid, niet aanbevelen om een specifieke en onafhankelijke opleiding in de osteopathie in te richten.

Indien men er in België om politieke, sociale of ideologische redenen desondanks toch toe zou beslissen om een opleiding in de osteopathie te promoten, zijn twee opties mogelijk.

1. Ofwel wordt osteopathie zoals in de meeste Europese landen gezien als een uitsluitend manuele therapie, opgevat als een bijzondere vorm van kinesitherapie met bijgevolg een beperking van de uitgevoerde therapeutische handelingen tot deze op medisch voorschrift uitgevoerd. Deze versie van de osteopathische praktijk vereist een opleiding die de opleiding van de universitaire kinesisten navolgt met een uitgebreide basisopleiding die fundamentele biomedische wetenschappen en delen van de klinische medische wetenschappen omvat.

* Het advies werd door de Koninklijke Academie voor Geneeskunde van België goedgekeurd ter vergadering van 25 februari 2006.

Publicatie: Jaarboek en Verslagen van de Koninklijke Academie voor Geneeskunde van België, 68 (2006), pp. 191-192.

2. Ofwel wordt osteopathie zoals in de Verenigde Staten van Amerika gezien en gedefinieerd als osteopathische geneeskunde met in het begin een analoge maar niettemin verschillende opleiding als die van de artsen. In dat geval, wat de Academiën zouden betreuren, zou de opleiding in de osteopathie moeten worden gegeven door de faculteiten geneeskunde als een Master-na-Master. De opleiding zou enkel toegankelijk mogen zijn voor erkende specialisten in orthopedische chirurgie, reumatologie, fysische geneeskunde of voor huisartsen 004 met vijf jaar praktijk.

Wat betreft de vraag of osteopathie al dan niet door de ziekteverzekering moet worden terugbetaald, moet gesteld worden dat dit een maatschappelijke keuze is die onderzocht moet worden in het kader van een billijke verdeling van de beperkte beschikbare middelen. Daarbij dient de financiering gewaarborgd te blijven van de medische handelingen die werkelijk bijdragen tot de verlenging van het leven van de patiënten en tot het behoud van een waardige levenskwaliteit.